

Újlaki Hangok

www.ujlakitemplom.hu

2021. október

„Krisztus kenyér s bor színében Úr s Király a föld felett”

énekeltük nyolc napon keresztül az Eucharisztikus Kongresszus ideje alatt, és azóta is vissza-vissza cseng fülünkben, lelkünkben. A Kongresszus sokunk számára élmény volt, akár személyesen, akár a média segítségével vettünk részt rajta. Az alábbiakban ezekből az élményekből közlünk egy csokorra valót.

Nemde lángolt a szívünk?!

[Lk 24, 32]

Gondolom, hogy sokan vagyunk így, akiket egyre erősebben ez az emmauszi tanítványokat hatalmába kerítő érzés fogott el, ahogy napról napra haladt előre a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus programja. Valószínűleg nem sokan tudtunk minden eseményen, előadáson, megmozduláson részt venni (személyesen vagy interneten keresztül bekapcsolódva) – de erre nem is volt szükség ahhoz, hogy mégis valami teljes „egész” részesének az élménye, érzése töltse el bennünket. Bizonyára nem lenne érdektelen, ha egyáltalán lehetséges volna – a megnyitó szentmisétől kezdve – eseményről eseményre beszámolni az átélétekről, az elhangzott tanításokról és tanúságtételekről, rögzítve és továbbadva azt a gazdagságot, amelyet a NEK 2020 nyújtott – de ez olyan vállalkozás lenne, amely nemhogy egyetlen írás, de egész újságunk lehetőségeit is messze meghaladná. (Amúgy persze biztosan lesz erről bőséges, mindenki számára hozzáférhető „hivatalos” dokumentáció, több nyelven is...).

Ezért aztán, a lényegre térve: azt viszont nem is olyan nehéz felismerni, hogy mitől is, pontosabban: kitől is „lángolt a szívünk”. Igen, Ő az, az Eucharishtiában jelen lévő Krisztus! Aki ugyan mindig velünk van, a szentmisék áldozatában és a szentségimádások alkalmával fizikai valóságában is, de a Kongresszus alkalmából mi is kifejezhetjük, hogy Őhöz tartozunk, Ő a mi Pásztorunk, mi pedig az Ő nyája vagyunk, amelyik követi Pásztorát. A Szent István bazilikában a csütörtök esti közös szentségimádás ide-

jén mintegy „családilag”, magunk között köszöntöttük, ünnepeztük, imádtuk Őt. A közös, nagy szentmiséken is, a Kossuth téri szentmisét követő gyertyás menet résztvevőiként pedig egészen különleges módon élhettük át, hogy Krisztushoz, és Őáltala, Ővele és Őbenne egymáshoz is tartozunk, és erről tanúságot is tehattünk! Természetesen nem a vonulók amúgy szintén szívet-lelket emelő sokasága szentelte meg a menet útját és célpontját, hanem az elő-

tünk haladó Úr Jézus Krisztus valóságos jelenléte. Ez a „megszentelődés” pedig maradandó nyomot hagyott valamennyiünk lelkében – imáinkban kérjük, reméljük, hogy másokéban, a csak szemlélődőkében is –, és egészen biztosan abban a fizikai, városi térben is, ahol az Eucharisztia látható alakban elhaladt, jelen volt.

Igen, a mi csodálatosan szép és szeretett Városunk, Budapest is más lett, több lett ettől a Jelenléttől.

És hát igen, hosszasan, sőt, a tervezettnél egy évvel hosszabban készültünk az Eucharisztikus Kongresszusra, vártuk is, bár pontosan talán nem is tudtuk, hogy mit várunk, mit várhatunk tőle. Tudós értekezéseket, tanúságtételeket, a „hírnökök” (bizonyos értelemben: hírességek) személyességét – és így tovább. És bár nyilván mindenki másképpen tudott felkészülni, sokunkban lehetett az az érzés, hogy csak nagyon lassan sikerül valóban elkapni a fonalat, eljutni a „forráspont” hőfokáig. A NEK hetére, eseményeire és ajándékaira visszatekintve – most már nem annyira az elméleti lehetőségek, hanem az átélt gazdagság

Edít

Ha fölszálltunk a 165-ös buszra, jó eséllyel találkozhattunk Tóth Edítel. Ő mindig úton volt, neki mindig dolga volt. Mindenkire figyelt, és mindenre odafigyelt – néha túlzott intenzitással is.

Tudta, mikor milyen segítségre van szükség a plébánián: Kápolnaörzés, takarítás, perselyezés és sorolhatnám.

A közelmúltban egyszer csomagokkal szállt fel a buszra. "Utazol?" – kérdeztem. "Nem, a kórházba megyek szívmitűtetre" – volt a válasz. Akkor nagyon magányosnak és kiszolgáltatottnak láttam. Két nap múlva felhívtam. Kiderült, már otthon is van, baj nélkül túlelt az operáción, újra láthattuk őt a templomban – és persze a buszon is.

Különös személyiség volt, különleges Isten-élményekről is beszámolt. Lapunk felhívására, melyben a júliusi 4-i templombúcsúhoz kapcsolódó beszámolókat kértünk, ő – akivel egyébként együtt főztük a lecsót – reagált elsőnek: „Nagyon jól éreztem magam a múlt vasárnap. Azt éreztem, hogy egyre közelebb kerülök Istenhez. Ez rögtön már az után bekövetkezett, hogy elmondtam az imákat, amiket imádkozni szoktam. Ritka, de nagyon jó érzés volt: Isten mellett állt és segített.”

Reményeink szerint most már örökké mellette áll. Éppen két hónapra rá, szeptember 4-én szólította magához. Edít, hiányozni fogsz, és nemcsak a buszról.

Szaszovszky Andrea

Ünneplés Kovásznán

Augusztus 20. környékén egy hetet Kovászna, az egykori Orbai szék fő helye környékén töltöttem. A város középkori temploma a reformáció után a reformátusoké lett. Mai katolikus templomát 1910 után építették, plébániáját 1946-ban alapították. A templom szép és áhítatkeltő, nemkülönben gyönyörű a templomkert, számos művészi szoborral, többek közt Szűz Mária, Mindszenty József bíboros és Márton Áron püspök szobrával. Már a templomkertben megérintett a történelem. A templomban a Szent István-napi és egyben búcsú-napi szertartások, az elsőáldozás mind emelték az ünnep fényét. Nagyon örültem, hogy ott lehettem, különleges élmény volt. Fent a Lakócán, jó 1700 m magasan hálát adtam a Gondviselésnek, hogy eljuthattam oda, és egyáltalán erre az útra.

Lelkes György

Mindszenty József szobra

Márton Áron szobra

Felfrissülés a Lelkes Napok táborban

Az idei nyár több szempontból is felfrissülést hozott számunkra. Egyrészt, a sok online alkalom után május vége óta újra személyesen találkozhatunk. Másrészt, a közösségünk főleg 15-20 évesekre fókuszál, és idén meglehetősen sokan "ballagtak el", de a nyáron sok új taggal gyarapodtunk, és lelkileg is felfrissülhettünk lelkiségünk ifjúsági nagytáborában, a Lelkes Napokon.

Az elnevezés arra utal, hogy igyekszünk találkozási lehetőséget biztosítani a Szentlélekkel. Ezt szolgálja, hogy minden nap van szentmise, két rövid gondolatébresztő előadás, melyet kiscsoportos beszélgetésekben lehet feldolgozni, valamint Csizsér László és csapatának zenei szolgálata, miközben lehetőség van személyes ima-szolgálatot kérni. Hagyományos eleme a tábornak egy vetélkedő, amikor a kiscsoportok állomásról állomásra kalandoznak, ezen felül valami kreatív alkotó feladat is vár rájuk a tábor folyamán, minden évben más-más műfajú produkcióval. Délután szabadon választható a sziesztázás, a sokféle sportlehetőség, illetve műhelyek. Papok és lelkigondozók is vannak jelen, így mind spirituális, mind pszichológiai téren elérhető segítség.

A helyszín Vajta (Fejér megye) volt, százhetven 15-25 éves fiatal vett részt rajta, hat napon át. Az idei vezéreg 2Kor 1,20 volt: "Mert ahány ígérete csak van Istennek, mind 'Igen' lett Őbenne", Jézus Krisztusban. Sokan jöttek életükben először, és nagyon nyitottak voltak. Már az élmény volt, hogy végre sok fiatal szájmaszk nélkül szabadon találkozhat egymással. De nem csak egymással, hanem a Szentlélekkel is. Sokan itt találnak vissza erőforráshoz, Jézushoz. Újra felfedezték az imádságot, az Istenhez kapcsolódás lehetőségét, konkrétan a szentségeket is. Ugyanis az Eucharisztikus Kongresszusra való készülődés jegyében az Oltáriszentség iránti vágyat is erősítettük.

A Fény közösség is mindenféle értelemben megerősödött a nyáron, így kedvező kilátásokkal indulhatott a szeptember. Közülünk sokan a Kongresszuson önkéntesként is szolgáltak, infópontokon vagy a városi missziós színpadok környékén. Pénteki alkalmainkon pedig folytatódik a találkozási lehetőség, azaz először megosztás, majd ima gitáros énekkel, ami után felváltva tartunk előadást, tematikus beszélgetést, közbenjáró ima-szolgálatot, és hasonló érdekességeket. Ezekre továbbra is sok szeretettel várunk mindenkit.

Végh Zoltán

folytatás az 1. oldalról

ismeretében – lehet, hogy másmilyen, odaadóbb és mélyebb lett volna ez a felkészülés. De az is lehet, hogy nincs az „tökéletes” előkészület, amely valóban fel tudott volna készíteni bennünket arra a gazdagságra, amellyel az Eucharisztikus Kongresszus megajándékozott minket, Menyeyi Atyánkra jellemző túlárado szeretettel! Köszönet és hála Neki, és valamennyi munkatársának: a kongresszus előkészítésében és nagyszerű megvalósításában résztvevő, a Szentlélek által vezetett-megerősített sokaknak is!

A kongresszus véget ért, de ez a „véget érés” nem a lezárása, hanem éppen ellenkezőleg: a kezdete valaminek, annak, hogy éljünk, növekedjünk ajándékainak gazdagságából, épüljön az be mindennapi életünk mozzanataiba, az Eucharisziához kapcsolódóan és egymáshoz való szeretettelgi megmozdulásainkban egyaránt. Ne halványuljon el

bennünk az Egyház Fejének, Jézus Krisztus eucharisztikus jelenlétének csodálatos hatása – amelyet sokakban megerősíthetett Krisztus földi helytartójának, Ferenc pápának a zárómisén való részvétele, szeretetteljesen mosolygó arca, buzdító szava is. Most pedig már nem várunk kell, hiszen rajtunk, valamennyiünkön van a sor, hogy amit kaptunk, az ne csak egy szépülő-halványuló emlék maradjon, hanem hálatelt szívvel, abból és azzal is élve, kerüljünk még közelebbi személyes kapcsolatba az Eucharisziában jelen lévő Úrral. Ővele, aki akkor is mindig velünk van, amikor mi éppen nem figyelünk Rá. Hív bennünket, és általunk azokat is, akik számára az Eucharisztikus Kongresszus mutatta meg először a Háromszemélyű Egyisten valamennyi embert magához hívó és magához ölelő, elképzelhetetlenül gyengéd, mindennél erősebb szeretetét.

Fejérdy Tamás

Bezártan is ünnepel a lélek

A felhívást olvasva egyetértettem: igen, írni kell az Eucharisztikus Kongresszusról. Hiszen olyan lelkesítő volt! Mivel idős korom, de főleg egészségi állapotom nem engedte meg, hogy személyesen is jelen legyek, kinyitottam a szívem és a médián keresztül követtem az eseményeket. Úgy éreztem, a mennyország a földre, Budapestre, az én szobámba, az én szívembe költözött. Az ünnepelés lelkülete átölelt. A szentmisék, a sok tanítás, az evangélium jó híre, a tanúságtételek, a kétezer tagú kórus csodás közreműködése mind igen felemelő volt.

A Szentatya, az egyházi személyek és a többi résztvevő

lelkesezése, vidámsága kiragadott magányomból. Ezt a magányt magam választottam, a kongresszus napjaira nem fogadtam nagyszámú családomból senkit. Aki akart, személyesen elment a programokra. Engem otthoni magányomból így is kiemelt a Szentlélek!

Sok kegyelmet kaptam, s ezt elraktározom a „szűkös időkre”, hogy sokáig, lehet

hogy életem végéig éljek belőle. Köszönöm Neked, Uram, a szép ünnepi napokat, hogy ilyen csodálatos módon betöltötted szívemet-lelkemet.

Keglevich Lászlóné

Személyesen az Eucharisztikus Kongresszusról

Sok gondolkozás, fontolgatás előzte meg döntésemet a Kongresszus szombati, szeptember 11-i programját illetően. Azt biztosan tudtam, hogy a Kossuth téren a misén ott leszek, a gyertyás körmenet azonban, bár szintén nagyon vonzott, túl nagy feladatnak látszott. Végül úgy határoztam, hogy kis székemmel fölfegyverkezve kimegyek a Kossuth térre, elindulok a gyertyás menettel is, és majd meglátom, mire elég az erőm. Úgy éreztem, mindenképpen ott a helyem, tudatosult bennem, hogy vagy most, vagy soha, és emlékeztem a szüleimre, akik az 1938-as kongresszuson vettek részt.

Mindig meghat, megrendít, amikor sokan egy szívvel, egy lélekkel egy célért imádkozunk. Hála Istennek

most is sokan voltunk. Aztán befejeződött a mise, de úgy, hogy nem volt a végén áldás. Nem értettem.

Elindult a menet, és már az Andrássy út elején járunk, amikor annyira besötétedett, hogy a gyertyák fénye igazán hatásos volt. Hömpölygött a fegyelmezett tömeg, szállt az ének, és egyszer azt vettem észre, hogy a Hősök terén vagyok. És felharsant az ének, Christus vincit... Zengett a tér, reszketett a levegő. Majd a bíboros úr kezébe vette az Oltáriszentséget, hogy áldást adjon vele. Megértettem mindent. A tömeg letérdelt és néma csönd lett. De nem halálos csönd, hanem ünnepélyes, élő csönd, ami azt zúgta, hogy Jézus Krisztus él, és Ő az Úr.

Balthazár Katalin

Plébániánk rendszeres programjai

Miserend:

Újlaki plébániatemplom:

hétköznapokon: 6³⁰ és 18⁰⁰,

vasárnap: 9⁰⁰, 10³⁰, 18⁰⁰

Szent Mihály kápolna:

minden hó első vasárnapján és
18-án 16⁰⁰

Iroda: (1023 Bp., Bécsi út 32. Tel: 335-3573):

hétfőn és pénteken: 10⁰⁰-tól 12⁰⁰ óráig,

kedd, szerda, csütörtök: 16⁰⁰-tól 18⁰⁰ óráig.

Szentségimádás: minden csütörtökön és minden hónap első szombatján az esti misék után 19³⁰-ig.

Zsolozsma: pénteken 7⁰⁰, vasárnap 17³⁰, minden hónap 27-én Szent Margit vesperás 17³⁰.

Gyermekeinkért ajánljuk fel minden hónap 21-én a 18⁰⁰ órai szentmisét.

Gyermeket váró házaspárokért ajánljuk fel minden hónap első szombatján a 18⁰⁰ órai misét.

Rózsafüzér: október hónap hétköznapjain 17³⁰-tól a templomban,

Könyvtár: vasárnap 9⁴⁵ és 10³⁰ között.

Biblióra minden hétfőn 19⁰⁰ órakor a Szent Margit teremben.

Sarlós Boldogasszony Kórus: próbák hétfőn és csütörtökön a Szent István teremben 19⁰⁰ órától.

Ministráns foglalkozás: minden hétfőn 17⁰⁰-17⁴⁵-ig a Szent Margit teremben.

Nyugdíjas klub: minden második hét keddjén 10 órakor a Szent Margit teremben, e hónapban 12-én és 26-án.

Dúdoló: zenés gyermekfoglalkozás 4 éven aluli gyerekeknek és kísérőjüknek minden csütörtökön 10 órakor a Szent Margit teremben.

Hírek

A margitszigeti **Szent Mihály kápolna búcsúja** alkalmából október 3-án 16 órakor ünnepi szentmise lesz a kápolnában.

Október hónapban szeretnénk elindítani az **elsőáldozásra felkészítő hittanokat**. Kérjük azoknak a szüleit, akiknek gyermeke szeretne jövőre elsőáldozó lenni, az ujlakikaplan@gmail.com e-mail címen jelentkezzen. Azoknak a jelentkezését is várjuk, akik már az előző tanévben részt vettek a felkészítésen, de még nem lettek elsőáldozók.

Erdő Péter bíboros úr Ferenc atyát mesterkanonoknak nevezte ki a Prohászka stallumba. Beiktatása október 16-án délelőtt ünnepélyes mise keretében lesz Esztergomban. Várjuk azok jelentkezését, akik plébániai zárandoklat keretében el tudnak jönni Esztergomba, ahol együtt felkeresnénk Mindszenty József bíboros úr sírját, látogatást tennénk a Kincstárban, ebédelnénk a Szent Adalbert Háznál, sétálnánk a Bazilika környékén és természetesen részt vennénk Ferenc atya beiktatásának ünnepi miséjén. Jelentkezéseket az Információs irodában és a zarandoklat@ujlakitemplom.hu e-mail címen várjuk.

Családi események:

A keresztség szentségében részesültek:

szeptember 4: Hamar Erik András és Hamar Alex István, szeptember 5: Nagy Sára Bejke, Terenyei Áron, szeptember 19: Sári Vencel, Gyurasza Johanna

Házasságot kötöttek:

szeptember 3: Dobrotka Ottó és Szűcs Melinda, szeptember 4: Viniczai Ferenc és Kovács Melinda; Bárdossy Gergely és Németh Anna, szeptember 18: Smaraglay Zombor Gergely és Yvon Cécil Andrée Margot

Halottjaink:

Takács Józsefné Anna (93), Kondor Károlyné Terézia (95), Czeizer Pál (79), Tóthné Vizi Ildikó (54), Dr. Béhm Imréné Mária (76), Zigány Judit Anna (78), Kerekes Istvánné Ilona (91), Tóth Edit (70)

Keresztény szófejtés

bigott

szavunk legrégebbi írásos előfordulása a 18. századból való. Németből való átvétel, oda pedig a francia nyelvből került, ahol *bigot* alakban szerepel, néma *t*-vel a szó végén. A szó az olasz nyelvben is megvan *bigotto* formában, a klasszikus latin-görög eredetet azonban kizárhatjuk. Legvalószínűbb az angol – de mindenképpen germán – származás: a szó angol alakja is *bigot*, amit nem nehéz a *by God* (vö. ném. *bei Gott*) kifejezésre

visszavezetni. Forrásaink szerint létezett a régi angol nyelvben egy *bī god* esküforma (jelentése kb.: *Istenemre mondom, Isten a tanúm rá*), elképzelhető tehát, hogy a sokat esküdöző embert neveztek ironikusan *bigott*-nak.

A szó mai jelentése: 'vakbuzgó, szenteskedő, túlzottan vallásos (ember)'. De lehet-e a vallásosságot túlzásba vinni? Lelki értelemben aligha. Külsőségeiben azonban igen. Lehetünk tehát bátran „bigottak”, csak ne tüntessünk vele. És akkor a szó hétköznapi értelmében már nem is vagyunk azok... *Szaszovszky József*

Újlaki Hangok

Megjelenik havonta. **Kiadja:** Újlaki Sarlós Boldogasszony Plébánia, 1023 Budapest, Bécsi út 32.

e-mail cím: ujlahangok@ujlakitemplom.hu

Szerkesztő: Saszovszky József, **műszaki szerkesztő:** Havasiné Zentai Edit

Felélős kiadó: Beran Ferenc plébános